

РЕШЕНИЕ

№ 5369

гр. София, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 09.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7159** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8 във връзка с чл.46а, ал.1 и ал.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Б., гражданин на А., [дата на раждане] срещу Заповед № 5364з-1524/15.07.2022г. на Директора на Дирекция "Миграция", с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция "Миграция".

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и целта на закона. Доводите са:1) нежеланието за доброволно завръщане не можело да се приеме като отказ за съдействие, възпрепятстване или осуетяване изпълнението на ПАМ, защото задължение на органа е да осигури изпълнението ѝ; 2) необоснована е преценката на органа, че забавянето за изпълнение на мярката ще бъде преодоляно през продължените 6 месеца и че извеждането е възможно; 3) необоснованост на допълнително постановения срок на настаняване.

Иска да се отмени заповедта като неправилна и незаконосъобразна или алтернативно като се определи по-кратък срок – жалбоподателят повече от 6 месеца е принудително настанен. В съдебно заседание се явява и заявява, че не желае да се завърне.

Ответникът - директорът на Дирекция „Миграция“, чрез упълномощения си процесуален представител юристконсулт Т. моли съдът да отхвърли жалбата като

неоснователна и недоказана. Счита, че актът е законосъобразен като издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, спазени са изискванията за форма и мотивираност, посочени са материално-правните предпоставки за издаването, които са налице. Провеждани са много беседи с жалбоподателя и на всяка е посочено, че изказва нежелание да се завърне доброволно. Жалбоподателят отказвал да предостави необходимите лични данни. Именно поведението му се явява пречка за изпълнение на процедурата по идентифициране и съответно изпълнение на ПАМ чрез снабдяване с нужните документи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства ведно с доводите на страните, от фактическа страна установи следното:

М. Б., гражданин на А. е настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ [населено място] на 15.07.2021г. със Заповед с рег.№ 4379 ОЧ -240/15.07.2021г. на началника на ГПУ К. на основание чл. 44, ал.6 и ал.8 във връзка с организиране изпълнението на заповед с рег.№ 4379 ОЧ-239/15.07.2021г. на началника на ГПУ – К. за налагане на ПАМ „Връщане в страна на произход – А.“. Преди това настаняване чужденецът има краткосрочно настаняване в ЦКНЧ на СДВНЧ – С., за времето от 20.05.2021г. до 14.06.2021г., след което е предаден на РПЦ-Х. във връзка с подадена молба за международна закрила.

Чужденецът е с отказана международна закрила, не разполага с документи за самоличност, няма данни да има подадена последваща молба за закрила.

Посочват се от ответника в предложението му за продължаване на срока за настаняване на жалбоподателя около 9 докладни записки от различни дати в периода след настаняването, от които е видно, че чужденецът отказва да се завърне доброволно в А. и да съдейства

Със Заповед с рег.№ 5364з-719/13.01.2022г. срокът за принудително настаняване в СДВНЧ е продължен с 6 месеца.

Дирекция „Миграция“ МВР е уведомена с нота № 286/АС/14 от 17.10.2014г. от Посолството на А. в гр.софия да не предявява искания за издаването на пасавани на лица, които не желаят да се завърнат доброволно в А.. Допълнително лицата следва да предоставят копие на документ със снимка или конкретни лични данни. Ответникът посочва, че до момента в конкретния случай това не се е случило и това се явява пречка за идентификация на лицето.

Горната информация е посочена в приложено предложение рег.№ 5364р-14924/15.07.2022г., послужило като фактическо основание за издаване на процесната заповед. Направена е констатация, че към момента спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативни обезпечителни мерки, тъй като не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудително настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Според предложителя в конкретния случай опасността от укриване все още е налице. При направената преценка е взето предвид обстоятелството, че в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларира адрес, на който желае да пребивава. Допълнително обстоятелство в тази

насока е опитът на чужденеца противозаконно да напусне страната. При тези фактически данни, съвкупно е преценено, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ и опасност от укриване е налице. По нататък е посочено, че пречка за изпълнение на наложената ПАМ се явява откъд от съдействие на чужденеца пред компетентните органи. Счита, че се съществува разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена и се предлага продължаване на срока на настаняване още с 6 месеца. При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ орган – директорът на дирекция „Миграция” и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на заповедта.

Съгласно чл. 44 ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Алинея 8 от същият текст дава възможност настаняването да продължи до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на Дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок, не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

В конкретния случай, със Заповед рег.№ 5364з-1524/15.07.2022г.,на директора на Дирекция „Миграция“ принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ е продължено на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 – то от ЗЧРБ за срок от 6 месеца, считано от 15.07.2022г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 15.01.2023г.

Към датата на издаване на заповедта чужденецът е пребивавал в СДВНЧ в периода от 15.07.2021г. до настоящия момент, а преди това още около месец е бил настанен краткосрочно в съответния център СДВНЧ..

В хипотезата на продължаване на срока на принудително настаняване в СДВНЧ, което е допустимо само по изключение, административният орган следва да обоснове от една страна отказ на лицето да съдейства за връщането в страната по произход или забавяне на издаването на необходимите документи и от друга страна съществуването на реална възможност за принудителното извеждане на чужденеца. Указания за доказателствената тежест в процеса са дадени с разпореждането за насрочване на делото. В случая предприетите действия от страна на административния орган по извеждането на чужденеца от страната в последния 6 месечен срок са проведени беседи с чужденеца, при които той заявява, че категорично не желае да се завърне доброволно в страната на произход и не възнамерява да оказва съдействие по

отношение установяване на неговата самоличност и издаване на документ за задгранично пътуване от консулския отдел при посолството на А., с който ще бъде върнат принудително.

Съдът намира, че предвид, че са възстановени полетите до А. (по твърдения на самия жалбоподател летището вече е отворено) и предвид периодично провежданите беседи, все още не може да се изключи разумната възможност да се организира принудителното извеждане на чужденеца от страната.

Основателни са обаче възраженията в жалбата, че предвид задържането в СДВНЧ вече 12 месеца на жалбоподателя – от и продължаването след това за още цели 6 месеца до максимално допустимия срок, както и преди това около месец краткосрочно настаняване, прави задържането в пълния му 6 месечен срок (или общо 18 месеца + 1 месечен краткосрочно) непропорционално и неефективно. При установената фактология на постъпките за изпълнение на мярката, макар и при липса на доброволното съгласие на жалбоподателя, разумните възможности са в рамките на 16 месеца, административният орган да успее да установи самоличността на чуждия гражданин и да обезпечи издаването на документ за пътуване. Нищо ново не се е случило/направено от първоначалното настаняване, чужденецът продължава да не желае да се завърне доброволно и да не притежава документ за самоличност. Поради това продължаването на срока на задържането за целите на процедурата по връщане над изтеклите вече 12 месеца, не следва да бъде в максималния срок, а не повече от 4 месеца, които в рамките на общия срок би следвало да са достатъчни, за да се организира изпълнението на мярката и с други действия, освен само с беседи с чужденеца, а ако това не се случи, то вече не би съществувала разумна възможност за това и забавянето вече не би могло да обоснове повече продължаване на задържането.

Предвид правомощието на съда по чл.172, ал.2. от АПК във връзка с чл. 44, ал.8 във връзка с чл.46а, ал.1 и ал.2 от ЗЧРБ да измени оспорения административен акт, срокът на задържането следва да бъде продължен, но за не повече от 4 месеца, с които според съда не се надхвърля най-необходимото за изпълнението на мярката спрямо жалбоподателя и не се застрашава нейната ефективност и пропорционалност, след което задържането би било вече в несъответствие с целта на закона, предвид установената фактическа обстановка и безрезултатни постъпки за установяване на самоличност и издаване на пасаван в рамките на 16 месеца.

Поради естеството на производството (за продължаване настаняването в СДВНЧ на чужденец, пребиваващ там повече от 1 г., без доходи) и частичната основателност на жалбата, съдът намира, че не следва да присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника.

Предвид горното, Административен съд София – град, I - во отделение, 6 състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Заповед № 5364з-1524/15.07.2022г. на Директора на Дирекция "Миграция", като продължава принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца М. Б., гражданин на А., с 4 месеца, считано от 15.07.2022г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 15.11.2022г.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: